

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) ประเภท การศึกษารายกรณี (Case Study) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาหาสาเหตุและช่วยเหลือ นักเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

3.1 ประชากร

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (มอดินแดง) จังหวัด ขอนแก่น ปีการศึกษา 2538 ที่มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยสะสมในระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 ปีการศึกษา 2537 ภาคเรียนที่ 1 และภาคเรียนที่ 2 ต่ำกว่า 1.50 จำนวน 37 คน จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 150 คน

3.2 กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (มอดินแดง) จังหวัด ขอนแก่น ปีการศึกษา 2538 ที่มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยสะสมในระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 ปีการศึกษา 2537 ภาคเรียนที่ 1 และภาคเรียนที่ 2 ต่ำกว่า 1.50 จำนวน 37 คน จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 150 คน จำนวน 3 คน ซึ่งได้มาจากการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง จากประชากรโดยวิธีการดังนี้

- 1) สํารวจรายชื่อนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจากระเบียบสะสม
- 2) สัมภาษณ์นักเรียน เพื่อสอบถามความสมัครใจที่จะพัฒนาตน และความพร้อมของเวลา

ในการช่วยเหลือ

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยนี้เพื่อศึกษาถึงสาเหตุและช่วยเหลือนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โดยวิธีการศึกษารายกรณี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

3.3.1 เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล

3.3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการช่วยเหลือนักเรียนที่รับการศึกษารายกรณี

ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.3.1 เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ทั้งหมด 10 รายการ จำแนกได้ ดังนี้

3.3.1.1 เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ได้แก่

- 1) กลวิธีสังคมมิติ (Sociometry)
- 2) ใครเอ่ย (Guess Who)
- 3) แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล (Questionnaires)
- 4) บันทึกประจำวัน (Diary Report)
- 5) การเขียนอัตชีวประวัติ (Autobiography)
- 6) การสังเกต (Observation)
- 7) การสัมภาษณ์ (Interview)
- 8) การเยี่ยมบ้าน (Home-Visit)

3.3.1.2 เครื่องมือที่ใช้เป็นข้อมูลปฐมภูมิ ได้แก่

- 1) กลวิธีสังคมมิติ (Sociometry)

ผู้วิจัยได้นำแนวความคิดจาก วัชร ทรัพย์มี (2531) เกี่ยวกับกลวิธีสังคมมิติ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของสถานการณ์ด้านสังคมของนักเรียนที่รับการศึกษารายกรณี

(รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก ข)

- 2) ใครเอ่ย (Guess Who)

ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแบบสอบถามใครเอ่ย [รวีวรรณ ชินะตระกูล

(2537) วัชร ทรัพย์มี (2531)] ข้อความจะแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ในด้านสุขภาพจิต ด้านมนุษยสัมพันธ์ และนิสัยการเรียน รวมทั้งหมด 30 ข้อ

โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบถึงการยอมรับจากเพื่อน

ในห้องเรียนเดียวกัน

ตัวอย่าง

แบบสอบถามใครเอ่ย

1. ผู้ที่ชอบช่วยเหลือเพื่อนมากที่สุด คือ _____
2. ผู้ที่ร่าเริงที่สุด คือ _____

(ดูภาคผนวก ข)

3) แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล (Questionnaire)

ผู้วิจัยพัฒนาแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล พรจันทร์ เจียรอดิศักดิ์

(2527) สุรางค์ จันทร์เอม (2528) โดยแต่ละข้อความประกอบด้วย ข้อมูลทั่วไปของนักเรียน ข้อมูลทางการศึกษา ความสนใจ และแนวทางประกอบอาชีพโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบรายละเอียดบางประการที่เป็น สาเหตุการเกิดพฤติกรรม

ตัวอย่าง แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

ข. การศึกษา

4. วิชาที่นักเรียนชอบมากที่สุดคือ (ตามลำดับความชอบมากที่สุด)

ก. _____ เพราะ _____

ข. _____ เพราะ _____

ค. _____ เพราะ _____

5. วิชาที่นักเรียนชอบน้อยที่สุด คือ (ตามลำดับความชอบน้อยที่สุด)

ก. _____ เพราะ _____

ข. _____ เพราะ _____

ค. _____ เพราะ _____

(ดูภาคผนวก ข)

4) บันทึกประจำวัน (Diary Report)

ผู้วิจัยได้รับจาก วัชร ทรัพย์มี (2531) เกี่ยวกับการบันทึกประจำวัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบถึงความรู้สึกนึกคิด การแบ่งเวลาในแต่ละวัน รวมถึงเหตุการณ์ที่ได้กระทำในแต่ละวันของนักเรียนที่รับการศึกษารายกรณี (ดูภาคผนวก ข)

5) การเขียนอัตชีวประวัติ (Autobiography)

ผู้วิจัยใช้อัตชีวประวัติ ซึ่งได้รับจาก พรจันทร์ เจียรอดิศักดิ์ (2527) และสุรางค์ จันทร์เอม (2528) โดยแต่ละข้อความประกอบด้วยข้อความ ที่แสดงถึงทัศนคติที่มีต่อตนเอง โรงเรียน ครอบครัว เพื่อน และสังคม ที่นักเรียนอาศัยอยู่ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อต้องการทราบถึงทัศนคติที่มีต่อตนเอง โรงเรียน ครอบครัว เพื่อน และสังคมของนักเรียนที่รับการศึกษารายกรณี ซึ่งจะทำให้เป็นประโยชน์ต่อการวินิจฉัยปัญหา

ตัวอย่าง

1. ครอบครัวของข้าพเจ้า
2. โรงเรียนของข้าพเจ้า

(รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก ข)

6) การสังเกต (Observation)

ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักการในการสังเกตจาก วัชร ทรัพย์มี (2531) รวีวรรณ ชินะตระกูล (2537) และพรจันทร์ เจียรอดิศักดิ์ (2529) ผู้วิจัยได้นำมาปรับใช้สังเกตในสถานการณ์ทั้งหมด 5 สถานการณ์ ได้แก่ สถานการณ์ในการเรียนในวิชาที่ชอบเรียนและไม่ชอบเรียนในวิชา การอยู่รวมกับเพื่อน การมาโรงเรียน การที่กลับจากโรงเรียน ใช้ระยะเวลาในการสังเกตครั้งละประมาณ 30-60 นาที

โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการเข้าใจพฤติกรรมอันจะเป็นประโยชน์ต่อการวินิจฉัยปัญหา (ดูภาคผนวก ข)

7) การสัมภาษณ์ (Interview)

ผู้วิจัยได้ปรับปรุงจาก รวีวรรณ ชินะตระกูล (2537) และวัชร ทรัพย์มี (2531) ข้อความในการสัมภาษณ์จะเกี่ยวข้องกับทัศนคติที่มีต่อตนเอง ความสัมพันธ์กับ

เพื่อน ความสัมพันธ์ในครอบครัว นิสัยในการเรียน โดยใช้ระยะเวลาในการสัมภาษณ์ 30-60 นาที

วัตถุประสงค์ เพื่อต้องการทำให้ทราบถึงความรู้สึกนึกคิดในด้านต่าง ๆ เช่น ในด้านทัศนคติที่มีต่อตนเอง ความสัมพันธ์กับเพื่อน ฯลฯ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการวินิจฉัยปัญหา

ตัวอย่าง

หัวข้อที่สัมภาษณ์ : นิสัยในการเรียน

1. เจตคติต่อตนเอง
2. ความสามารถทางการเรียน
3. ข้อบกพร่องทางการเรียน

(ดูภาคผนวก ข)

8) การเยี่ยมบ้าน (Home-Visit)

ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบบันทึกการเยี่ยมบ้านของวัชรีย์ ทรัพย์มี (2531) และนำมาปรับใช้ในการเยี่ยมบ้านของนักเรียนที่รับการศึกษารายกรณี ลักษณะของแบบบันทึกในการเยี่ยมประกอบด้วยลักษณะของสภาพแวดล้อม ลักษณะท่าทีของผู้ปกครอง ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว

โดยมีวัตถุประสงค์ ต้องการทราบถึง ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว, เจตคติของผู้ปกครองที่มีต่อเด็ก ฯลฯ ซึ่งจะทำให้เกิดประโยชน์ต่อการวินิจฉัยปัญหา

(ดูภาคผนวก ข)

ระเบียบสะสม (Cumulative Record)

ผู้วิจัยได้นำระเบียบสะสมของโรงเรียนมาใช้โดยตรง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหาข้อมูลเบื้องต้นของนักเรียนที่รับการศึกษารายกรณี เกี่ยวกับประวัติการศึกษา ซึ่งจะช่วยให้ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาคัดเลือกที่รับการศึกษาในครั้งนี้ และรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 8 รายการ ซึ่งได้แก่ กลวิธีสังคมมิติ (Sociometry) ใครเอ่ย (Guess who) แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

(Questionnaire) บันทึกประจำวัน (Diary Report) อัตชีวประวัติ (Autobiography) การสังเกต (Observation) การสัมภาษณ์ (Interview) การเยี่ยมบ้าน (Home-Visit) ให้อาจารย์ที่ปรึกษา และผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบประสิทธิภาพของเครื่องมือ และนำไปปรับปรุงแก้ไข ก่อนนำไปใช้กับผู้รับการศึกษา

3.3.1.3 เครื่องมือที่ผู้วิจัยได้รับความอนุเคราะห์จากนักจิตวิทยา โรงพยาบาล ศรีนครินทร์ ได้แก่ การทดสอบเชิงจิตวิทยา (Psychological Testing)

ผู้วิจัยได้รับความอนุเคราะห์จาก คุณสุวรรณ ทองอ่อน นักจิตวิทยาโรงพยาบาลศรีนครินทร์ เป็นผู้ดำเนินการทดสอบเชิงจิตวิทยา โดยใช้แบบสอบถาม ดังต่อไปนี้

(1) แบบทดสอบเชาว์ปัญญา WISC (Wechsler Intelligence Scale for Children) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์สาเหตุของการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เพื่อพิจารณาหาแนวทางช่วยเหลือต่อไป

(2) แบบทดสอบบุคลิกภาพ DAP (Draw A Person Test) โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อทดสอบบุคลิกภาพของนักเรียนที่รับการศึกษารายกรณี

(3) แบบสอบถาม SCT (Sentence Completion Test) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพิจารณาถึงภาพลักษณ์ในด้านต่าง ๆ ของนักเรียนที่รับการศึกษารายกรณี เพื่อวิเคราะห์สาเหตุของปัญหา และหาแนวทางช่วยเหลือต่อไป

3.3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการช่วยเหลือนักเรียนที่รับการศึกษารายกรณี

ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือในการช่วยเหลือที่รับการศึกษารายกรณี จำแนกได้ดังนี้

3.3.2.1 โปรแกรมการให้คำปรึกษาโดยใช้กลวิธี MT METHOD หรือ LAC METHOD

1) โปรแกรมการให้คำปรึกษาโดยใช้กลวิธี MT METHOD หรือ LAC METHOD

(1) ผู้วิจัยนำโปรแกรมการให้คำปรึกษา โดยใช้กลวิธี MT METHOD หรือ LAC METHOD ของ MATSUBALA (อ้างถึงใน Rerkjaree, 1994) มาปรับใช้ในการให้คำปรึกษาเพื่อปรับพฤติกรรมนิสัยในการเรียน

(2) ผู้วิจัยสร้างโปรแกรมและแผนการให้คำปรึกษาโดยใช้กลวิธี MT METHOD หรือ LAC METHOD ซึ่งประกอบด้วย หัวเรื่องวัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการ เวลาที่ใช้ สถานที่ การจัดสถานที่ การให้คำปรึกษา จะให้คำปรึกษา จำนวน 15 ครั้ง ครั้งละ 30-45 นาที

2) การหาประสิทธิภาพของโปรแกรมการให้คำปรึกษาโดยใช้กลวิธี MT METHOD

(1) ผู้วิจัยนำโปรแกรมและแผนการให้คำปรึกษาเสนออาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาประสิทธิภาพของเนื้อหา และแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา

(2) ผู้วิจัยนำโปรแกรมและแผนการให้คำปรึกษาให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงของเนื้อหา และแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

(3) ผู้วิจัยนำโปรแกรมที่ได้ผ่านการตรวจสอบความตรงของเนื้อหาจากอาจารย์ที่ปรึกษา และผู้เชี่ยวชาญมาทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนที่ไม่ได้รับการศึกษารายกรณี ภายใต้การสังเกตการของผู้ช่วยวิจัย และนำโปรแกรมการให้คำปรึกษามาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง ก่อนนำไปใช้

(ดูในภาคผนวก ค)

3.3.2.2 โปรแกรมการให้คำปรึกษาเพื่อพัฒนาการยอมรับตนเอง

1) การสร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาเพื่อพัฒนาการยอมรับตนเอง

(1) ผู้วิจัยศึกษาทฤษฎีการให้บริการปรึกษาแบบวิเคราะห์ลักษณะบุคคลและองค์ประกอบสิ่งแวดล้อม (Trait Factor) ของเอดมัน จี. วิลเลียมสัน (Edmund G. Williamson) ลักษณะของการให้บริการปรึกษาแบบวิเคราะห์ลักษณะบุคคลและองค์ประกอบสิ่งแวดล้อม โดยมีจุดประสงค์คือ ให้นักเรียนที่รับการศึกษารายกรณีได้รู้จักและตระหนักถึงองค์ประกอบจิตลักษณะของตน โดยพิจารณาจากข้อมูล ทางด้านการศึกษา อาชีพ สังคม เพื่อช่วยให้ผู้รับบริการได้ตัดสินใจอย่างเป็นระบบ และสามารถวางโครงการในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(2) ศึกษาข้อมูลของนักเรียนที่รับการศึกษารายกรณี ซึ่งพบว่าระดับเชาวน์ปัญญาของนักเรียนที่รับการศึกษารายกรณีอยู่ในระดับต่ำกว่าปกติ แต่นักเรียนที่รับ

การศึกษารายกรณีวางโครงการในอนาคตสูงกว่าศักยภาพของตน ดังนั้นวัตถุประสงค์ในการสร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษา จึงต้องการช่วยให้นักเรียนที่รับการศึกษารายกรณีตระหนักถึงศักยภาพที่แท้จริงของตน ความสนใจ ตลอดจนสามารถวางโครงการในอนาคตได้อย่างเหมาะสม

(3) นำแนวความคิดจากข้อ (1) และข้อ (2) มาสร้างโปรแกรมให้คำปรึกษาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนที่รับการศึกษารายกรณีตระหนักถึงศักยภาพที่แท้จริงของตน โดยพิจารณาถึงข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาและอาชีพ รวมถึงองค์ประกอบต่างๆ ที่เกี่ยวข้องโดยใช้วิธีการให้คำปรึกษาแบบนำทาง (Directive Counseling Approach) เพื่อให้นักเรียนที่รับการศึกษารายกรณีสามารถตัดสินใจ และแก้ไขปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยให้การปรึกษาทั้งหมด 6 ครั้ง และใช้ระยะเวลาครั้งละประมาณ 30-35 นาที

2) การหาประสิทธิภาพของโปรแกรมการให้คำปรึกษาเพื่อพัฒนา

การยอมรับตนเอง

(1) ผู้วิจัยนำโปรแกรมและแผนการให้คำปรึกษา เสนออาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาประสิทธิภาพของเนื้อหา และแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา

(2) ผู้วิจัยนำโปรแกรมและแผนการให้คำปรึกษาให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงของเนื้อหา และแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

(3) ผู้วิจัยนำโปรแกรมที่ได้ผ่านการตรวจสอบความตรงของเนื้อหาจากอาจารย์ที่ปรึกษา และผู้เชี่ยวชาญมาทดลองใช้ (Try Out) กับ นักเรียนที่ไม่ได้รับการศึกษารายกรณีภายใต้การสังเกตการของผู้ช่วยวิจัย และนำโปรแกรมการให้คำปรึกษามาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง ก่อนนำไปใช้

3.4 วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

3.4.1 การกำหนดปัญหา

การกำหนดปัญหาในการวิจัยครั้งนี้ พฤติกรรมที่เป็นปัญหาคือ การที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และมีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาสาเหตุของการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ต่ำ ตลอดจนช่วยเหลือให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น

3.4.2 การรวบรวมข้อมูล

3.4.2.1 ขั้นเตรียมการ

- 1) นำหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เสนอผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (มอดินแดง) อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น
- 2) นำหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล กับนักเรียนที่ศึกษารายกรณี เสนอผู้ปกครองของนักเรียน

- 3) กำหนด วัน เวลา ที่จะเก็บข้อมูล

3.4.2.2 ขั้นเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยได้แบ่งการเก็บข้อมูลดังนี้

- 1) เก็บข้อมูลจากนักเรียน โดยใช้เครื่องมือดังนี้

- (1) แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล (Questionnaires)
- (2) บันทึกประจำวัน (Diary Report)
- (3) อัตชีวประวัติ (Autobiography)
- (4) การสัมภาษณ์ (Interview)
- (5) การสังเกต (Observation)
- (6) การทดสอบเชิงจิตวิทยา (Psychological Testing)

- 2) การเก็บข้อมูลจากเพื่อนของนักเรียนโดยใช้เครื่องมือดังนี้

- (1) กลวิธีสังคมมิติ (Sociometry)
- (2) ใครเอ่ย (Guess Who)

- 3) การเก็บข้อมูลจากครูโดยใช้เครื่องมือดังนี้

- (1) ระเบียนสะสม (Cumulative Record)
- (2) การสัมภาษณ์ (Interview)

- 4) การเก็บข้อมูลจากผู้ปกครอง โดยใช้เครื่องมือดังนี้

- (1) การเยี่ยมบ้าน (Home-Visit)

(2) การสัมภาษณ์ (Interview)

3.4.3 การวินิจฉัยข้อมูล

ผู้วิจัยสรุปสาเหตุที่ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ซึ่งได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลในชั้นที่ 2 มาวินิจฉัยในการสาเหตุให้ถูกต้อง โดยการประชุมปรึกษารายกรณี

3.4.4 การประชุมปรึกษารายกรณี

ผู้วิจัยได้จัดให้มีการประชุมปรึกษารายกรณี 2 ครั้ง

ครั้งที่ 1 วันที่ 5 กรกฎาคม 2539 เป็นการประชุมปรึกษารายกรณีสำหรับกรณีศึกษารายที่ 2

ครั้งที่ 2 วันที่ 24 กรกฎาคม 2539 เป็นการประชุมปรึกษารายกรณีสำหรับกรณีศึกษารายที่ 1

3.4.5 การช่วยเหลือ

ผู้วิจัยทำการช่วยเหลือนักเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น โดยการให้คำปรึกษาโดยใช้กลวิธี MT METHOD หรือ LAC METHOD (Life Analysis Counseling) ในระหว่างที่ทำการศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูล และทำการช่วยเหลือโดยการให้คำปรึกษาให้ เพื่อพัฒนาการยอมรับตนเอง หลังการประชุมการศึกษารายกรณี ตามวัน เวลา ที่ปรากฏในตาราง

3.4.6 การติดตามผล

ทำการติดตามผลในขณะที่ทำการศึกษารายกรณีทุกระยะคือติดตามผลทุกครั้งที่ทำให้การช่วยเหลือ เพื่อประเมินผลว่าสิ่งที่ทำไปนั้นถูกต้องหรือไม่ และควรมีการปรับปรุงอย่างไร

3.4.7 การสรุปผล

ผู้วิจัยได้สรุปผลของการทำการศึกษาไว้ทั้งหมดเมื่อปิดการศึกษารายกรณีดังปรากฏในบทที่ 4

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

เนื่องจากการวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยละเอียดทุกขั้นทุกตอน และใช้เครื่องมือต่าง ๆ ดังรายละเอียดที่กล่าวไว้ในหัวข้อ เรื่องเทคนิคที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนั้นการรายงานผลการวิจัยจึงเขียนตั้งแต่ลักษณะของปัญหา ประวัติด้านต่าง ๆ การวินิจฉัย การช่วยเหลือ การป้องกัน การส่งเสริม และติดตามผลตลอดจนการสรุปผล